

Besúgó 5

És eljőve a negyedik nap. És eljőve az az érzés, amit már annyira vártam...

A Biblia szerint a negyedik nap az égitestek teremtéséé, mikor az Úr benépesítette a fény térségét csillagokkal. „És lőn világosság...” És már nem botorkálnak, tévelyegnek, mert látják az akadályokat és a kikerülésükre szolgáló utakat. A lehetőségeket, a megoldásokat.

Tegnap este kezdtem el igazán otthon érezni magam Kupuszinán. Kifejezetten sablonos, elcsépett, cukormázás szófordulat ez. De amit jelent számomra, az annyira emberszagú és egyszerű részekből áll össze, ami minden rózsaszínt és mázat messzire taszít.

Szeretem, mikor úgy megyek el valakihez, az otthonába, hogy nem szégyenkezik a rendetlenségért, mert tudja, én is emberből vagyok, és valószínűleg nekem sincs mindig időm takarítani. Szeretem, mikor már nem várják meg, hogy először én, a vendégnek csúfolt idegen, szedjek a tálból. Mikor egy néhány hete még teljesen idegennel barátnőkként beszélgetünk végig egy estét, és nincs már kényszer, megfelelni akarás, nem számít, hogy mit akar hallani a másik, kimondhatjuk, amit gondolunk. A rosszat, a talán bántót is. Mert már van közünk egymáshoz. Vannak közös ügyeink, közös élményeink, közös történéseink, közös titkaink. Hálás vagyok mindenkinek, aki nem enged előre a lépcsőn, aki nem adja át a helyét, aki nem az én asztalomhoz teszi le az első tálát. Aki nem kísér ki bennünket, ha hazaindulunk, hanem bátran felkel és megy a dolgára, ha az ő részét letudta. Aki nem kopog az ajtón, nem kér elnézést, és elfogadja, ha én főzöm meg a kávé. Aki őszintén megmondja, ha valami nem tetszik neki. Aki nem csak mosolyog. Aki a rosszabb arcát is megmutatja. Aki azt meri mondani viccelődve, hogy mikor mentek már haza?! De azt tudjuk, ugye, hogy minden viccnek a fele igaz... :-)

Azt mondta a **Szőke Herceg**, hogy a Találkozó végén készít velünk egy interjút *Milyen érzés volt kupuszininak lenni?* címmel. Hihetetlen mennyiségű élmény ért már eddig is bennünket, az első esti barátkozástól kezdve az *éjjelizenén* keresztül a közös éneklésig, beszélgetésekig, az őszintén elejtett félmosolyokig, a titkos összesűgásokig, a közös nemtetszésig, az együtt teremtett tapsviharokig és még sorolhatnám. Ha valami ilyesimből áll kupuszininak lenni... Hát, igen, jó érzés, meg tudnám szokni!

Ma délután betoppant a művelődési egyesület irodájába – amit önkényesen elfoglaltunk, belaktunk, és a *Súgó* szerkesztőségének neveztünk ki – a **Silling házaspár**, és elvitt bennünket a falu tájházába. Több, mint egy órát töltöttünk ott, hallgatva a múlt századi tárgyak meséjét, tapogatva az anyagokat, majd felbátorodva az őseik ruháiba bújunk, csodálkoztunk és nevettünk, pózoltunk és figyeltünk. Na, mostmár igazi kupusziniai vagytok, mondta a Tanár úr. Mit lehet erre mondani...? Hogy úgy legyen...? :-)

gigi

Ma a Találkozó színpadán Avagy a Kilenc kacska kálváriája

Kedves kupusziniaiak – kicsik és korosak! Kellemes keddet kívánunk! A következő különlegességeket kínáljuk... Kíváncsiak...?

A nemesmiliticsi Németh László Magyar Művelődési Egyesület színtársulata 17.30 órától bemutatja:

STEINWENDER JÓZSEF:
HATÁR AVAGY NÉMA KACSÁNAK
ANYJA SEM ÉRTI A SZAVÁT (70')
falusi komédia

Szereplők:

Márton – Báló József
Maris – Litvai Karolina
Áron – Kovács András
Bözsi – Dujmovity Eleonóra
Gusztó – Ölvegyi Róbert
Marcika – Mátyus Béla
Julika – Brkić Tijana
Nagyapa – Mátyus Zoltán

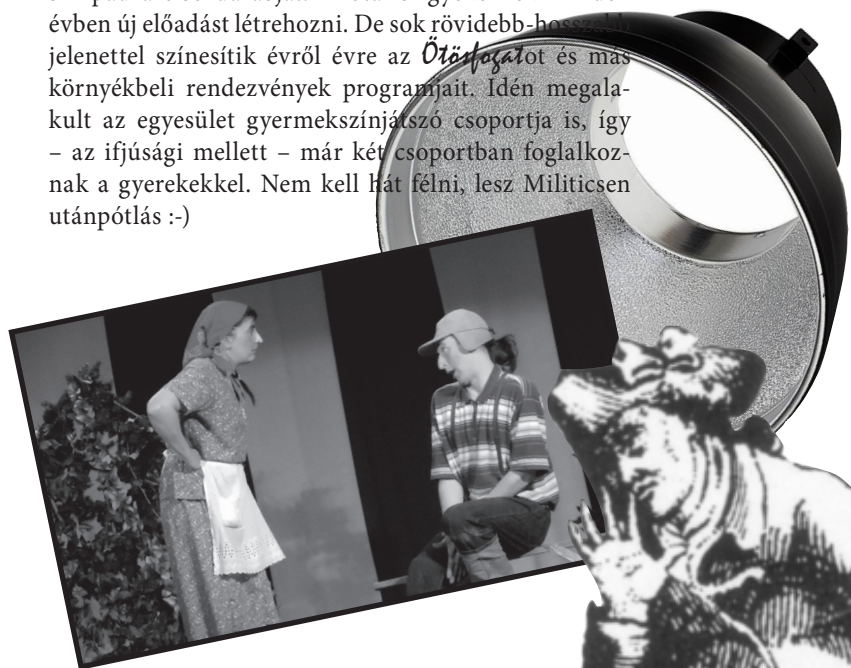
A rendező munkatársai:

Súgó: Holpert Csilla

Rendező: Litvai Karolina

A csoportról:

A nemesmiliticsi színjátszó csoport a kezdetektől a Németh László Magyar Művelődési Egyesületen belül működik. 1977-ben alakult, és 1978-ban vitte színpadra első darabját. Azóta is igyekeznek minden évben új előadást létrehozni. De sok rövidebb-hosszabb jelenettel színesítik évről évre az *Ötösfogat* és más környékbeli rendezvények programjait. Idén megalakult az egyesület gyermekszíntársulata is, így – az ifjúsági mellett – már két csoportban foglalkoznak a gyerekekkel. Nem kell hát félni, lesz Militicsen utánpótlás :-)

A tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színtársulata 20.00 órától bemutatja:

HORVÁTH PÉTER:
KILENCEN, MINT A GONOSZOK (90')
vígjáték

Szereplők:

Slomó (Fekete Salamon) – Szántó Tivadar
Magda, a lánya – Nagy Márta
Jenő, Magda férje – Helfrich Lóránt
Áprilka, a lányuk – Tóth Vera
Rezső, a szomszéd – Kiss Zoltán
Lici, Rezső felesége – Lackó F. Erzsébet
Franklin Benjamin – Baka András
Nővérke, akit Sándornak hívnak – Nagy Andor
Lakatos, antiszemita – Palatinus Nándor

A rendező munkatársai:

Díszlet: Baka András
Jelmez: Lackó Farkas Erzsébet
Technikai munkatárs: Csapó Dániel

Rendező: Tóth János

A csoportról:

A tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület amatőr színjátszóit már több mint két évtizede szorgalmasan dolgoznak. Minden évadban új darabot visznek színre, amellyel legalább tíz településen vendégszerepelnek. A *Találkozón* is állandó résztvevők. Nagy álmuk, hogy a szemlének egyszer ők lehessenek a házigazdái.

Berobbant a Narancs a Találkozóra!

Avagy a zsűri véleménye a szajáni Ady Endre

Művelődési Egyesület Drámai

csoportjának előadásáról

Félve ülök be olyan csapatok előadására, akiket nem ismerek. Akik elmondják magukról, először vannak a Találkozón, és nincs is túl nagy tapasztalatum... Vajon mit látok majd tőlük? Lenyűgöznek vagy elkésérítenek? És ha nagyon botladozva teszik meg az első lépéseket, hogyan kell őket okosan és nagyon finoman a megfelelő útra terelni? A kedv, a lelkesedés, maga a létük csodálatos. De ha öncélú és nem túl lenyűgöző a produkció, főleg akkor kell – több rétegbe csomagolva – a sokszor fájo igazságot közölni... Szóval, féltem. Aztán felgördült a függöny, én pedig hátradőltem, és felhőtlenül, őszintén, hangosan nevettem.

És az előadás után, a szakmai beszélgetés legelején teli szívvel hallgattam, amikor Lábadi Tibor, a szajániak rendezője elmondta, minden évben készítenek énekkel, tánccal tűzdelt kabaréjeleneteket, amelyeket már régóta ő rendez. A nagykikindaiaktól hallottak a szemléről, és úgy gondolták, bejelentkeznek, hogy tudjunk róluk: Ők is vannak!

Soltészky Tibor elmondta, mindig nagy öröm új csapattal találkozni. Sokuk meggyőződése, hogy a színház az egy örök dolog, volt, van és lesz. A hivatásos színház világa tele van panaszkodással, félelemmel és szorongással mindenütt a világon, mert egyre kevesebb közpénz jut a színházcsinálásra. Aztán eljövünk egy ilyen helyre, és rájövünk, lehet, hogy nem is kell olyan sok pénz hozzá... Öröm látni, hogy összeáll egy csapat, fiataloktól idősökig, s bizonyítja, hogy csak akarni kell, jót akarni, jó érzéssel megszólítani egymást és a nézőt, és ennek az eredménye egy olyan finom dolog lesz, amiben a szajániak előadása alatt részünk volt. Pillanatok alatt átmelegedett a nézőtér, mindenki élvezte Török Rezső szellemes dialógusait, de azon túl azt is, hogy pont ezek az emberek játsszák, telítik meg élettel, *akik*. Mert a szöveg egy dolog, a játék meg egy másik – ahhoz nagyon sok mindent hozzá kell tenni az életismeretünkből, saját egyéniségünkből, az általunk ismert emberekből...

Tibor szerint kétféle közönség van: a rokonok, ismerősök, barátok, akik annak örülnek, hogy látnak bennünket a színpadon. És az esetünkben kupuszini közönség, aki nem ismeri a csapatot, csak beül a terembe, és szórakozni akar. Nagyon jól vizsgázott a csapat: a helyiek is élvezték az előadást!

Amire figyelni kellene, az az, hogy például a táncosok ne takarják ki a fő cselekményt. Remek a nagy hömpölygés a színpadon, de jó lenne látnunk azt is, hogy kiből jön a szó. Jelenetváltásoknál néha megáll a dolog, mert a színészek várják, hogy bejöjjön a következő szereplő. Figurából kell eljátszani a várakozást is, mert valami történik velük akkor is, amikor várnak. Dúsítani kell

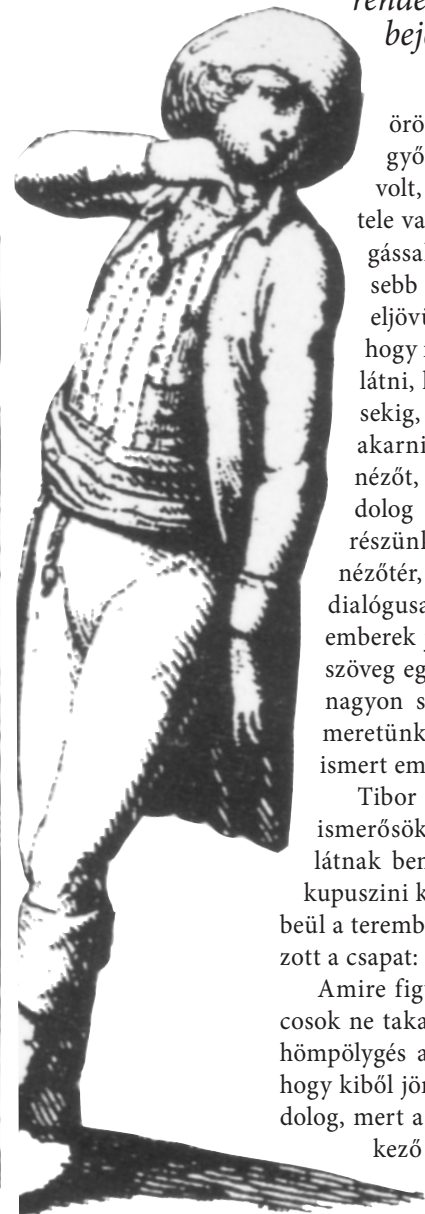
egy picit a játékon, hogy ne akadjon meg az örömezés, hogy a játék folyamatos legyen a színpadon egy pillanatra se, mert az varázsolja el a nézőt.

Krizsán Szilvia is nagyon jól szórakozott. Az tény, hogy egy szöveg leírva csak egy szöveg, és hogy az olvasása közben nevetünk-e, az attól függ, mit képzelünk, miközben olvassuk. A színház viszont az, amikor látjuk a színpadon, hogy más mit gondolt, miközben olvasott egy szöveget. Neki nagyon tetszett, amit a szajániak képzeltek, tényleg önfeledten szórakozott és nagyokat nyertett. Imádtá a díszletet, szereti, mikor meg van adva a módja, még a köcsög is a helyén van. A tánc ötvözését a történettel nagyon jó dolognak tartja. Egy kis közösségben ez több embernek ad megmutatkozási lehetőséget, és ez egy jó dolog. De mivel az ének kissé hamiskás volt, szerette volna, ha ezt lereagálják a többiek, ez még egy óriási játéklehetőség. Ami egy picit zavarta, hogy a fiú anyját alakító lányka idegességében önkéntelenül toporgott, táncikált, egyébként nagyon szépen dolgozott.

Brestyánszki Boros Rozália szerint az anya szerepét alakító lány kézfátéka is természetesebb lenne, ha elengedné a partnerét, és így mindkét kezét használhatná, sőt, nem takarná el a kendőjével saját magát és a színpad mélyében zajló jeleneteket sem.

Sok kezdő csoportnak baja van azzal, hogy nem tud mit kezdeni a kezével, itt viszont dicséretes, természetes kézfátékok voltak!

A rendező, **Lábadi Tibor** nagyon fontos kérdést tett fel: mennyire van joga átírni a darabot? A válasz egyhangúan jött a zsűritől: bármennyire! De amit beleírunk, az legyen ugyanolyan jó, mint a többi! Ők három részt raktak bele: a készülődést az elején, a

közepére a zenét és táncot, és a legvégét is dúsitották.

Szilvia elmondta, a színház nem kötelezően egy szöveget kell, hogy prezentáljon, hanem egy olvasót, amit a szituáció megkíván. Tibor szerint mindez a gyakorlattal jön, csinálni kell, és egyszer csak az ember megérzi, hogy működik. Az előadásukon nem érződik, hogy elfogult emberek lennének benne. A népi ihletettségu kabarékon könnyen el lehet bukni, mert gyakran olyan karikatúrába megy át, amit sem a szerző, sem a csoport nem akar. Itt viszont minden a helyén volt, nagyon jó ízléssel volt összerakva a játék. A szórakozásunk egyik formája az, hogy a karikatúra-, rajzfilmszerű figurák egyszer csak elkezdnek úgy viselkedni, mint mi. A jóízlés határain belül csinálták, nagyon jó volt!

Rozi is egy nagyon jó hangulatú, kedves, szimpátiikus, bájos előadást látott, amin rengeteget röhögött ő is. Finom érzékkel és tisztelettel megcsinált előadás volt, úgy rendezőileg, mint színészig. Lehet, hogy ők egy összeszokott csapat, de ő most találkozik velük először. Miért?! Miért nem jöttek korábban?! Lehet, hogy rövidnek érzik az előadásukat, de ilyen képességekkel rendelkezők csináljanak hosszabbat is!

Lábadi Tibor elmondta, gyakran csinálnak rövidebb jeleneteket, de ebben a felállásban először dolgoztak. Rozi szerint nem szabad szélnek eresztenei a csapatot, mert egy kincs az itt ülő társulat. Jöhetnek újak, de ne menjen el közülük senki! *Lábadi úr szerint a lányoknak van egy olyan tulajdonságuk, hogy férjhez mennek. Hát hozzák a férjüket is játszani, mondja Rozi.* Remek, hogy ennyire különböző korosztály jelenik meg náluk, jól működnek együtt. Ha valóban van egy egyedi tájszólásuk, bele kellett volna építeni az előadásukba, mert itt tökéletesen helye lett volna! Nem roncolt nyelven, persze. Számára az előadás picit süketül, ügyetlenül indult. Jó az előjáték, de talán még valami szituáció belefért volna. Mintha privátból díszletezett

volna be a színész, és akkor még nem az apát meg az anyát látta készülődni. De ezen gyorsan túlléptek. A díszletet nagyon szépnek tartja, jól kigondolt és kivitelezett remekmű. Az a jó a színpadon, amit használunk, ezért nem értette a kutat: nem történt vele semmi. A rendező keretnek szánta: a kezdésnél onnan viszik a vizet Narancsnak, a végén oda jut vissza, a nagy döntéssel. Meg egy kicsit talán megsegíti is a teret. Ha a vödrot a kútból emelik ki az elején, és nem a kút mellől, már jobban beleépül a térbe, a játékba. Átrendezik így, mondja Tibor.

A bajusz egy csoda, mondja Rozi: gyönyörűen lehetett érteni az apát játszó Nagy Alex minden szavát a karikatúrisztikus bozont alatt. Voltak a rögtönzött rímfaragásnál kilógó lólábak, amiket nagyon szépen lereagált az apa. Ezt a fajta figurát nagyon szerette. A falsolásnál is lehetett volna így reagálni, és nagy viccet csinálni belőle: nem a félreéneklőn nevetünk, hanem azon, aki ettől agyvérzést kap.

Mikor a papa és a mama kettesben marad, picit leül az előadás. Meg lehetne mozgatni a pattogós menyecskét, és nem az asztalnál ülve végigbeszélgetni. A kettejük ellentétes magatartásával (morog az asztalnál az egyik, a másik tüsténkedik) is lehet erősíteni a jelenetet. Dinamikailag nagyon a helyén van az előadás! Alex egy született östehetség, nagyon szereti a játékát, a jelenlétét, de egy dologgal tudja tönkre vágni: ha kiles a közönségre. Az tilos! Egy negyed pillantás alatt is lebukik, nemhogy 200...

Szerinte van egy kicsi hiba a végén: a nagy muzsika után még elhangzik két mondat. Azt át kell tenni a muzsika elé, és tökéletes, nem állítja meg a nagy örömet, mulatást. Minimum ekkora felállásban várjuk jövőre is a csapatot!

gigi

Józsi bácsi a szívünkbe lopta magát

Avagy a zsűri értékelése a doroszlói stand-up duó produkciójáról

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának 18 éve alatt most először nevezett be Doroszló is. Mindig izgatottan várjuk az új fellépőket, és hál'istennek, most sem csalódtunk bennük. A doroszlói fiúk bejöttek az üres színpadra, mindenféle díszlet és kellék nélkül (hoppá!). Bejöttek, játszani kezdtek, és innentől kezdve a nézőtérén tomboló kacagáshullámok csapdostak végig. A húsz perces stand-up elejétől a végéig úsztunk a hullámokon. És közben beleszerettünk Józsi bácsiba és fiába – avagy Dörner Krisztiánba és Gellér Zoltánba, akik Markos-Nádas után szabadon vitték színre kabaréjelenetüket.

Az előadást követő értékelésen megtudtuk a fiúktól, hogy a jelenet valójában a *Négyesfogatra* készült, és annak időkorlátja szabta ilyen kurtára, mindössze húsz percesre. Megtudtuk azt is, hogy az alapanyagul használt Markos-Nádas-szöveget ők maguk igyekeztek átalakítani, a mai néző számára is aktuálissá tenni, sőt, sok teret hagytak a rögtönzésnek – eddig még egy előadás sem sikerült ugyanúgy: ahányszor fellépnek, mindig más lesz a jelenet.

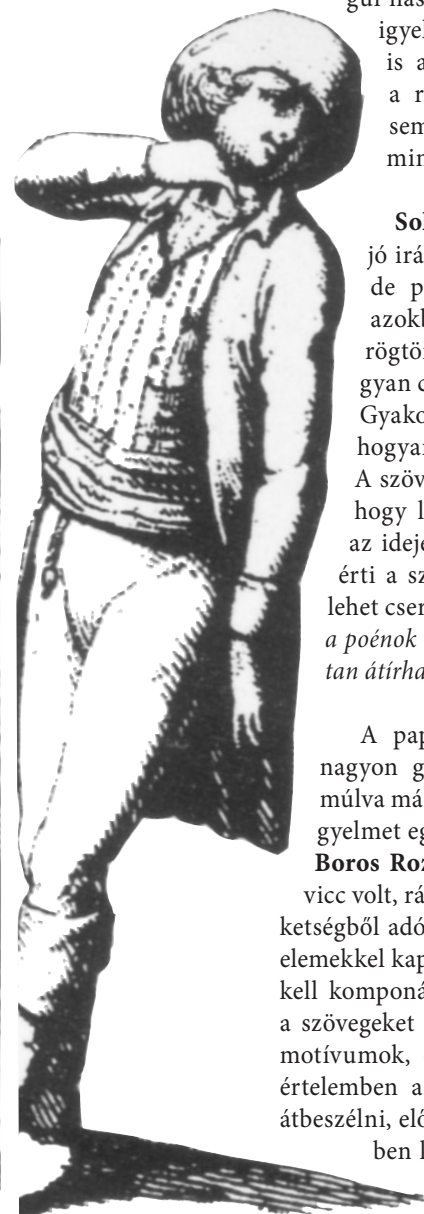
Solténszky Tibor megerősítette a fiúkat, jó irányba néznek, ez része ennek a műfajnak, de picit rutinosabban kell tudni kimászni azokból a helyzetekből, amikor egy spontán rögtönzésből hirtelen nem tudjuk, hogy hogyan csatlakozzunk vissza az eredeti anyaghoz. Gyakorolni kell, hogy hogyan tudunk kötni, hogyan tudunk visszatérni a megírt szöveghez. A szöveggel kapcsolatban arra bátorította őket, hogy legközelebb még szabadabban húzzanak az idejétmúlt részekből. Ma például senki nem érti a szovjet viccet. Az ilyeneket nyugodtan le lehet cserélni. „Meg lehet tartani a gondolatmenetet, a poénok struktúráját is, a két figurát is, de nyugodtan átírhatjátok magatokra az egészet.”

A papa a jelenet elején sík részeg, viszont nagyon gyorsan kijózanodik, három másodperc múlva már nem részeg, hanem süket – hívta fel a figyelmet egy apró következtetlenségre **Brestyánszki Boros Rozália**. A részeg ember ötlete kicsit olcsó vicc volt, ráadásul nem is volt funkciója, hiszen a süketégből adódtak a későbbi poénok. Az improvizatív elemekkel kapcsolatban megjegyezte, hogy jobban meg kell komponálni a jelenetek átkötéseit, és kitisztázni a szövegeket – ne legyenek indokolatlanul visszatérő motívumok, csak akkor, ha van poénértékük. Ilyen értelemben az átmeneteket célszerűbb lenne jobban átbeszélni, előre. És nagyon fontos, hogy végig szerepben kell maradni! A privát kikacsintások egy pillanat alatt lebuktatják a játszókat.

Krizsán Szilvia arra biztatta a fiúkat, hogy az Újvidéki Televízióban, időnként Orovecz Kriszta ösztönzésére megjelenő stand-up felhívásokra jelentkezzenek, vagy keressék fel Krisztát, hiszen ő kifejezetten a tehetséges vajdasági stand up-ra vadászik. Biztatta őket, folytassák bátran, amibe belekezdtek. „Ezzel a módszerrel ti egész órás előadást teremthettek. Ezzel a módszerrel bármit lehet csinálni.”

A jó hangulatú, és (a sajtóakkal való beszélgetéshez hasonlóan) kétirányú kommunikáció azzal zárult, hogy Brestyánszki Boros Rozália indítványára mindenki arra noszogatta a fiúkat, hogy gondolkodjanak csoportban, és forgassák fel Doroszló színpadát, kezdjenek komolyan színjátszással foglalkozni, ne elégedjenek meg az évi 10 percnyi anyag összeállításával.

háel A

Megújuló a nagykikindai társulat

Avagy a zsűri véleménye a nagykikindai

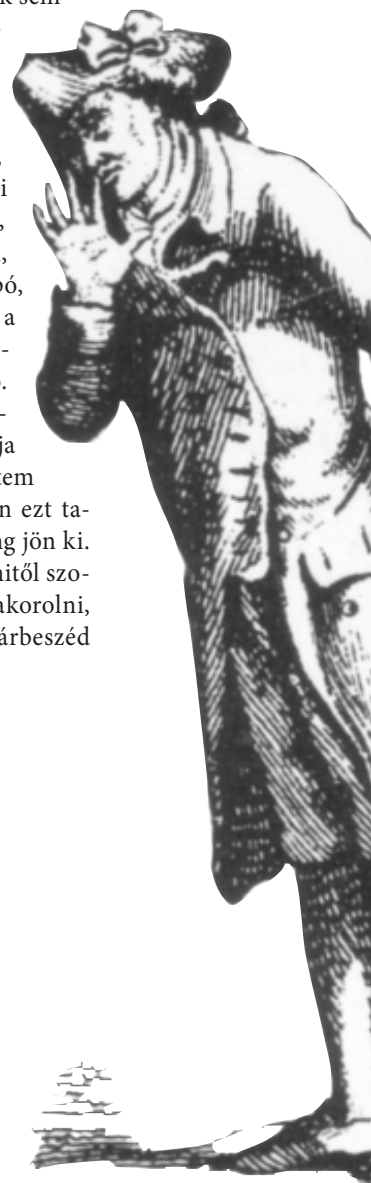
József Attila Színtársulat A windsori víg nők,

vagy amit akartok című előadásáról

A nagykikindai társulat óriási, fiatal, gyönyörű és cseppet megszeppent. Hozzá kell még szokniuk, hogy ők a Nagy Társulat, hogy mostantól ők a színjátszás Nagyikindán és nem a kiscsoport, és nem a technikai személyzet és nem a második sor. Mert ők a Nagy Nagykikindai Társulat, új ízekkel, új gondolkodásmóddal, új szemlélettel. Pontosan ebben a pillanatban dől el, merre tartanak majd, hogyan alakul a csoport élete. Szerencsére az egyesület elnökségének roppant jó kezeiben vannak, egyik tagjuk pedig Deszkás lesz Nagybecskerekén. Mi kell ennél szebb ígéret? Már csak a szakmai zsűri ötletei, meglátásai.

Solténszky Tibor nagyon örült annak, hogy a László Tibor-féle fordítást vette elő, ismeri a társulat. Kíváncsivá tette a szöveg, milyen az, amikor Shakespeare-t megpróbáljuk elmozdítani a XXI. század nézője felé. Megköszönte a csoportnak a darabválasztást. Mint minden újrakezdés, nehézségekkel jár, itt ugye nem csereszavatosak a színészek, mint a hivatásos társulatoknál, még a rutinos játsszók is tanulhatnak az újaktól, mindenki hoz valamit a nagy közös batyuba. Szeretné, ha az, amit elmond a csoportnak, egyszerre szakmai is legyen és baráti is! Akárhogyan is, de el kell mondani, nem elég vérbő az előadás, a játék. *A windsori víg nők* egy nagy komédia, mindenki át akar verni mindenkit, két dolog, ami körül a világ forog, ahogyan mondani szoktuk, és mindkettő *p* betűvel kezdődik. Sokkal inkább éreznie kellene a közönségnek, hogy a játéknak tétje van. Le van bonyolítva a történet, de nem érzi azt - mondta Solténszky Tibor -, hogy tétje volna, nem érzi, hogy tényleg egymásra vannak izgulva a szereplők és nem érzékeljük azt, hogy ez tényleg problémákat csinál, igazi féltékenységet, igazi dühöt vált ki. Sokkal szélsőségesebben, sokkal több indulat kell, hogy mozogjon minden játszóban, ahhoz, hogy működjön. Minden vígjáték úgy van megírva, hogy tulajdonképpen nagyon egyszerű és kiszámítható a

történet, néhány vonással rajzolják meg benne a figurákat, tehát nem abban gyönyörködik a néző, hogy milyen bonyolultan halad a történet a szomorú végki-fejlet felé, hiszen tudja, jó lesz a vége. A figurák sem olyanok, hogy a lelki életük érdekelne bennünket, hanem a hirtelen támadó indulataikból származó összes bonyodalom, mindennek tak-tak-tak, így kell mennie - kottázta le a jó komédia ritmusát a zsűritag. Itt ez az életesség, fergeteges tempó hiányzik még, ezt gyakorolni kell. Néha azon is múlhat egy előadás ritmusa, hogy nagyobb a tér a vendéjáték helyszínén, mint a saját színpadon. Ha nagyobb a tempó, még a hanghordozás is elfogadhatóbb. Itt a társulat nagy része még nem találta meg a színpadi középhangját, ami erőteljes, visz, kifejező. A tapasztalatlan játszóknak némiképp az izgalomtól megfeszül a teste és a normál hangja a negyedére csökken. - Ha eleresztem a testem - prezentálta Soly ezt a társulatnak (tréningen ezt tanítják), ugyanazzal az erővel tízszer annyi hang jön ki. Tanulni kell, hogy elmúljon ez a feszültség, amitől szorított a játszó hangja. Játsszani kell sokat, gyakorolni, akkor minden beáll arra szintre, ahol valódi párbeszéd zajlik a nézőtér és a játéktér között.

Krizsán Szilvia elmondta, szintén nagyon örül a csoportnak és nagyon sok tehetség van a nagykikindai társulatban. Mindazzal egyet ért, ami már elhangzott. Nem szerencsés, mondta, a sötét-világossal megoldott kidíszletezés két jelenet között, mert megakasztja a ritmust, az előadást. Erre sok megoldás létezik. Ha úgy van megszerkesztve a tér, hogy nem középen van a szoba (mint jelen előadásban), és elé kerül a kocsmá, inkább rézsút van elhelyezve, akkor el lehet kerülni az átdíszletezést - hozott egy példát a megoldásra a zsűritag. Az elején úgy is tűnt, azt a megoldást fogja követni a rendező, hogy amennyiben van két pohár és egy kancsó az asztalon, az egyik helyszínen vagyunk, ha viszont nincs, akkor a másikon, így nem akadt volna annyira a játék.

Tóth János, a rendező elmondta, hogy eredetileg úgy tervezte az egészet, hogy három vagy négy szín van a színpadon, de végül a külső körülmények miatt ezt nem tudták megoldani, ezért emelte fel a szobát, ami egyébként rendezői jobbon van Nagyikindán. **Krizsán Szilvia** elmondta, el tudta volna fogadni, hogy egyszerre lát egy kocsmát és egy fogadó szobát, inkább, mint ezt a megoldást.

Brestyánszki Boros Rozália elmondta, végtelen nagy boldogság, hogy egy mélyrepülés után egy életerős csoporttal találkozhatott. Ez a csapat egy más jellemű, karakterű társulat, nem minőség szempontjából. Ez a szöveg nagyon nagy falat és feladat volt. Nem kell ennél kisebb feladatot vállalni, de egy kicsit egyszerűbb, semmiképp sem olcsóbb dologgal kellene megpróbálkozni. Az volna igazán izgalmas, ha a legfiatalabbtól a legidősebb korosztályig minél szélesebb korcsoportot látnánk színpadon, János is játszhatna ennek érdekében, és érdemes egy külső szemet, egy vendég-rendezőt hívni.

A szöveget a csoport választotta. **Krizsán Szilvia** is megjegyezte, hogy érdemes lenne egy külső szakértőt felkérni, aki számos új dolgot tud

tanítani, a csoport tehetsége megérdemli.

Rozi kiemelte, sok esetben nem értette a szöveget, alkalmanként ez abból fakad, hogy rossz helyről jön a hang, többször elfordulnak a játzók, hátat fordítanak. A nézőt idegessé teszi, ha nem hallja a szöveget. Tempóproblémák vannak, elmegy mellettünk az előadás humora. Ez abból is fakad, hogy nem volt megfelelő tempóban összerakva, de abból is fakadhat, hogy amikor nevet a közönség, akkor „rarak hat lapáttal” a játzók, ha nem nevet a közönség, akkor pedig azért „rak rá több lapáttal” játékára a játzók, mindkét esetben elveszti a hitelét a játék. Itt nagyon komolyan kell vennie saját magát a játzónak. Shakespeare-t elővenni, nagyon nehéz, nagy feladat. Az artikulációt is tanulni kell. Érdekes az előadás eklektikája, vissza akarnak térni a shakespeare-i korbá, de a jelmezeket teljesen összezutyulták. Nagyra becsüli az a csapat igényességét, hogy megoldották a jelmez-válogatást a nagykikindai színház jelmeztárában, de a választásban kevés a koncepció.

A zsűritag kifejezetten haragudott a hátsó pódiumra, ami olyan hatást kelt ezzel az elhelyezéssel, mintha ott végeznének ki valakit, túlságosan hangsúlyos. Az összes játék, ami ott történik, csak egy kis csevegés. Jobb lenne ha az univerzális térben lenne néhány díszlet, és a helyszíneket a rendező apróságokkal (poharak, terítő) jelzi, így felszabadulna a tér nagy része (amit így be lehetne játszani). Hogy milyen helyszínen járunk, azt a játzók miatt, a játék miatt hisszük el.

Vigyázni kell a grimaszokra, hogyan fél, hogyan ijed meg a játzók, nem szabad túlzónak lenni. **Soltész Tibor** a színpadon látott grimaszokról elmondta, van olyan műfaj, ahol a színpadi figura valóban olyan, mint egy képregényfigura, akkor az arcot, mint egy maszkot kell tudni viselni, nagyon kontrolláltan. Ebben az esetben, műfajban viszont a játzónak egész lényével, testtartásával kell megmutatnia, mi zajlik benne, milyenek az érzelmei.

gém

Gyerekcipőben

A Találkozó lelkes közönségének lelelkesebb tagjai

Ma 16.30 órától Hajvert Lódi Andrea és Raffai Ágnes „ellátogat” a József Attila Általános Iskolába :-). A negyedik, ötödik és hatodik osztályos tanulókkal beszélgetnek az eddig látott előadásokról, értelmeznek, megosztják egymással az élményeiket és és és és... mindezek után játszanak... És így együtt nagyon, de nagyon jó lesz... És mindezt nem azért a sok-sok már előzően megküldött fogalmazásért és versért és rajzért cserébe... De azért, mert annyira, de annyira örülünk nekik, és a gyermekek szüleinek, a tanítóknak, a tanároknak, az igazgató úrnak, az iskolai szakácsnéniknek, az összes-összes kedves mosolynak. Itt, alább a gyermekek írásából, vallomásaiból válogatunk! A gyönyörű képzőművészeti alkotásokat keressék a holnapi Súgóban :-)

Az én falum

A falu, ahol élek Kupuszina nevet viseli, illetve másik nevén Bácskertes.

Kupuszina a Vajdaságban, Apatin községben, a Duna bal partján helyezkedik el. Kis falu, területe mindössze 60,8 km². Eredeti nevét a betelepített lakosság adta, viszont a Bácskertes nevet a kertészkedő lakosairól kapta. A falu helyén régen a Hetes nevű falu állt, amit a török elpusztított. A falu központjában van egy orvosi rendelő, egy gyógyszertár, iskola, egy községháza, élelmiszer-és kertészbolt, kocsmá, templom. A templomunk immár 200 éves, mely Szent Anna tiszteletére épült. A falut tűzvész pusztította 1890. október 2-án, amire máig emlékszünk. Ami a néphagyományt illeti, a falu máig őrzi a hagyományait, palóc nyelvjárást, sőt a népviseletet is őrzi, főleg az idősek. Sok népdal és népballada is fennmaradt a régi időkből. Legnagyobb ünnep a faluban a nyáron megtartott Szent Anna-búcsú. A múltban itt élő emberek tárgyi emlékei megtekinthető a falu múzeumában. A táncagyomány máig él, az emberek ápolják a hagyományokat. A faluban szinte mindenki ismer mindenkit. Régen jellemzőek voltak a két napig tartó lakodalmak, és a nagycsaládok. Nagyon tetszik a falum.

Igazából örülök, hogy ilyen hagyományőrző faluban élhetek.

Guzsvány Szilvia 7. osztály

A falum

Az én falum a legjobb a világon,
gyere s majd meg látod.

Van itt színház és focipálya,
mi a falu népét bevárja.

Tavaszi, nyári szórakozás,
ősz, tél unalmas már.

Hát a falu sokat ér,
még az iskola is befér.

A faluban sok a folyó,
mely a horgászoknak nagyon jó.

Sokat szórakozunk e kis helységben,
az emberek szabadidejében.

Sok szorgalmas ember él itt,
amit szeretnék elérni én is.

Molnár Gábor VI. osztály

Kis falucskám

Falun élek, nem tanyán,
bácskertes falucskán.
Híres volt a hagymájáról,
és a Gyöngyösbokrétáról.

A falunak közepén,
templomtorony néz felém.
Mellette a községháza,
égszínkép a falacsája.

Harangszóra ébredek,
én most iskolába megyek.
Sodorjon is bárhová az élet,
én majd akkor is ide
visszatérek.

Papp Leonard VI. osztály

Kupuszina mi vagyunk

Anna Kupuszináról, Kupuszina Annáról

Sorozatunkban híres embereket, fontos szervezeteket mutatunk meg. Készült már interjú Balogh Pali bácsival, Molnár Józseffel, Toldi Istvánnal és a Fikusz ifjúsági szervezettel.

Mit jelent számomra Kupuszina?

Vörös Endre ezt a nagyon egyszerű kérdést tette fel mindannyiunk Csizmadia Annájának. Az, amit itt alább olvashatunk, annak gyermeki és lírai őszintesége a falhoz szegez. Vallomás a szülőföld, a család, a kupuszini közösség, és az élet apró, de mennyire becsülhető pillanatairól. Anna sorai után az általános iskolás gyermekek „írják meg” Anna eddigi pályaképét.

...a bekötőutat, a focipályát, a sarki boltot, a „kisutcát”, az iskolánk szegeces, zöld kerítését, cseresznyejelemet az óvodából, Orsival a főzőskézést a fűzánk alatt, a homokvárakat, „Édesanyám rózsafáját...”, amely kilyukasztotta a piros-pöttyös labdáinkat, bátyám óvó tekintetét, szüleim szeretetét, Suba kutyánkat, a házunkat, az egyre gyarapodó karácsonyfáinkat, a piros traktorunk füstjét, amely után anyu söprésétől torz a zongoradarabom, az erőt, a „párkányról” leugrók rémült arcát, a napon száradást, a félig érett szilva ízét, a fülre akasztott meggyfülbevalót, a fára mászást, a fogócskázást a Kanális parton, a szomszédgyerekek kacagását, a kakasszót, a népdalainkat, a nem létezett Gubera Verát, a képviselőinket, a csillogó lakodalmas menetet, a bicikliző fekete szoknyás néniket, télen a pirosuló orrukát, a hűvös sekrestyét, a gondosan megkapálgatott kiskerteket, a mákosrétest, a lassan járó ámamát, a nagypéntek esti gyertyagyújtást a Kálvárián, a temetőt, az újjászületést...

Csizmadia Anna, kupuszina származású népdalénekes, a Duna Televízió 2012-es tehetségkutató versenyének, a Fölszállott a pávának győztese. Az ifjú énekesnő nemrég töltötte be huszadik életévét, és máris világraszóló sikereket tudhat maga mögött. Az általános iskolát Kupuszinán végezte el a József Attila Általános Iskolában. Ezután a szabadkai Zeneiskolában zongora és népzene szakon folytatta tanulmányait. Nem sokra rá, sajnálatos módon, meg kellett műteni az ujját, így ki kellett iratkoznia a zongora szakról. Átiratkozott az elmélet szakra, így végül elméletből

és népzeneből érettségizett. Jelenleg a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Népzene Tanszékének népi ének szak hallgatója.

Amikor megtanult beszélni, ezzel egyidejűleg megtanult énekelni is. Az első felvétel kétéves korából való, amelyen már énekel. Kicsi korában már tudta, hogy zenével szeretne foglalkozni. Hétéves korában szülei beíratták zongorára, amit nem igazán szeretett, viszont ez volt az első hangszer, amelyen elkezdte fejleszteni a zenei hallását. Mivel nagyon szereti a hangszereket, néhányon elkezdett amatőr szinten játszani.

Anna nagyon keveset ül a televízió előtt. Gyermekkorában azt se nagyon szerette, amikor édesapja mesét olvasott fel neki, mert izgága volt és nem tudta végighallgatni. A gyufaárus kislány című mese mégis lekötötte a figyelmét. A népmeséket viszont szerette, mert rövidek és tanulságosak voltak.

Édesanyjától a kupuszinai népdalokat, édesapjától pedig az első nem kupuszinai népdalokat tanulta meg. Anna nyolc éves korában vett részt első versenyén, Újvidéken, a Szólj síp, szólj népzenei vetélkedőn, ahol első helyezést ért el.

Nagyon szereti a családi házukat, és nagyon szeret otthon lenni. Kiskora óta minden vasárnap kimennek a családdal a falu melletti erdőbe. Ezt most már egyedül teszi. Mivel nagyon szereti a természetet, a szülőfalujában a kedvenc helye a közelben lévő erdő és víz.

Más zenei irányzatok is érdeklik, főként a jazz. Régebben nagyon szerette a rock zenét. Mint ahogy sokaknak, neki is volt ilyen „korszaka” az életében e zenei stílus szeretete iránt. Volt is egy rock zenekara Szabadkán. Jelenleg főleg a népzenet szereti, de emellett teljesen nyitott más zenei stílusok felé is.

Nagyon szereti a verseket. Anna bátyja, Zsolt mindig hazavitte a legszebb eredményeket a szavalóversenyekről, ő pedig a cserépkályha mellett guggolva hallgatta végig bátyja verstanulását. Aztán később már magának válogatott verseket. Nagyon sok szavalóversenyen vett részt, talán még többön is, mint népdalversenyen.

Nagyon szereti a népdalok tartalmát. Mivel nagyon szeret szavalni, minden népdalt egy versnek fog fel. A népdalok szövegét úgy tanulja meg, mint egy verset. Elszavalja, aztán pedig elénekli őket. Kedvenc népdala nincs. Mindig azokat szereti éppen, amelyeket tanulja, és amilyen hangulatban van, olyan dalokat énekel.

Nagyon félt, amikor Budapestre indult tanulni. Félt attól, hogy hogyan fogja magáénak érezni azt a nagy várost, hogyan fogja megismerni, nem téved-e majd el. Most már nagyon szeret Pesten lenni. Szereti az egyetemet, ahol tanul és az akadémia kollégiumát, ahol lakik. Nagyon jónak tartja az egyetemet, mivel hozzáértő szakemberektől tanulhat.

Áprilisban szervezik meg minden évben Budapesten az országos táncszínházversenyt, ahol Anna is ott volt. Ezen a rendezvényen sok szórólapot kapott, többek között a *Főlyzállott a páváról* szót is, de nem olvasta el őket. Amikor hazament, mindenki azt kérdezte tőle, hogy benevez-e a versenyre, de ő nem is tudott arról, hogy indulni fog ez a verseny. Valamikor júniusban megtalálta az egyik füzetében a Főlyzállott a páváról szóló szórólapot. Elolvasta, és sokat gondolkodott, hogy benevezzen-e. Félt a médiától, amiben most már utólag kellemes csalódott. Végül benevezett a versenyre. Szeptemberben volt a válogató Szegeden, amelyre egyedül ment. Felöltözködött a kupuszinai népviseletbe, és elénekelt egy kupuszinai népdalcsoportot. Itt az értékelésen a 100-ból 99 pontot kapott. Iszonyatosan pozitív visszajelzés volt ez neki, és nagyon örült. Bekerült az elődöntőbe, amit a televízió élőben közvetített. Nagyon izgult előtte, de kiállt, és úgy énekelte el a dalokat, ahogyan azt szerette volna. Itt a 60 pontból 59-et kapott. Továbbjutott a középdön-

tőbe. Itt a maximum pontot kapta. Innen továbbjutott a döntőbe, ahol döntetlen eredmény született. A zsűri elnöke végül úgy döntött, hogy Anna veheti át a legszebb hangnak járó díjat. Ez nagyon jó érzés számára. Úgy véli, hogy egyáltalán nem változott meg az élete a verseny után, azt leszámítva, hogy november eleje óta minden héten legalább három riportot ad. A verseny alatt minden nap hazavágyott. Úgy érezte, hogy óriási teher nyomja a vállát, nagyon félt minden szombat estétől, de aztán nagyon jó volt a közönség és a zsűri elé kiállni, mondta el Anna.

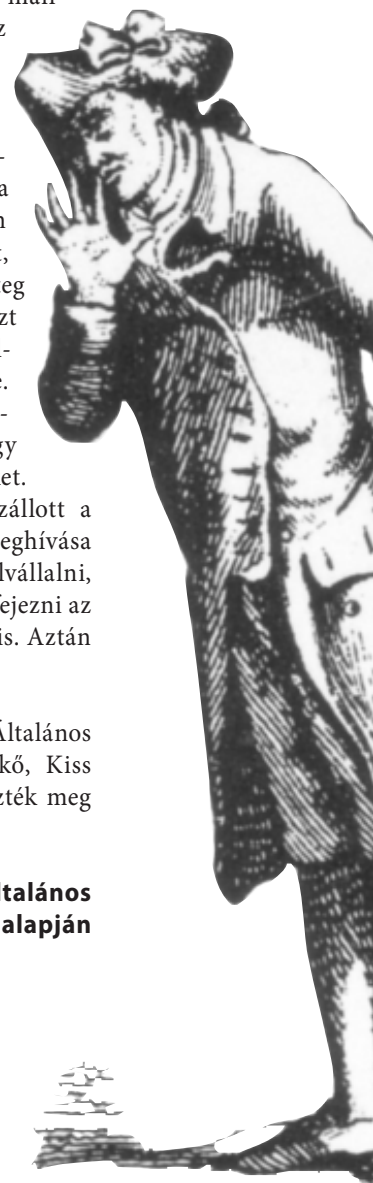
A családja a legnagyobb támogatója, hiszen ők voltak, akikkel minden nap beszélt és biztatták. Rengeteg új tapasztalattal gazdagodott. Nagyon sok embert ismert meg. Nagyon sok jótanácsot kapott. A legjobb pillanat számára az volt, amikor az egyik legnagyobb rajongója, a Bartók Béla Kollégium portásbácsija bekopogott Anna szobájába, és megkérdezte tőle, hogy mikor fog szerepelni a televízióban és, hogy hány órákor. A bácsi mindig szorgalmasan követte Annát a különböző televíziós műsorokban és a hírekben. Úgy intézte a munkaidejét, hogy szombat este, épp a műsor idején szabad lehessen, és meg tudja nézni Annát a TV-ben. Nagyon sokan írtak neki az interneten, e-mailben, de sok levelet és képeslapot is kapott. Ez fantasztikus érzéssel töltötte el.

Nem is gondolta volna, hogy ezt a műsort ennyien fogják követni. November elején voltak az elődöntők, ezeket pénteki napon vetették fel, és szombaton élő adásként szerepelt a TV-ben. Ő a kollégiumban nézte az interneten az élőadást. Ekkor ő már tudta az eredményt, de nem mondta el senkinek. Közben rengeteg sms-t, facebook üzenetet kapott. Legtöbbször azt írták neki, hogy boldogok, hogy láthatták, hallhatták, és könnyeket csalt az emberek szemébe. Anna azt mondta, ezért már megérte benevezni a versenyre. A visszajelzések alapján úgy gondolja, hogy meg tudta érinteni az embereket.

Nagyon sok fellépése van, amit a Főlyzállott a páváról köszönhet, mondta el Anna. Sok meghívása van, mindenhol. Próbálja mindegyiket elvállalni, de ez sajnos nem mindig sikerül. Be szeretné fejezni az egyetemet, az alapképzést és a mesterképzést is. Aztán pedig haza szeretne jönni a Vajdaságba.

Ezeket az információkat a József Attila Általános Iskola tanulói, név szerint: Gradicska Enikő, Kiss Mária, Pacal Andrea és Fiser Valentin szerezték meg Annától egy interjú keretén belül.

Szerkesztette Janovics Dianna az általános iskolások információi alapján

Holnap a Találkozó színpadán

Vásott-vésett sírkő, kakós kölykök...?

Hát mi lesz itt holnap?!

A tavalyi Találkozó két fődíjas csapatát, a Marát és a Gondolat-jelt láthatják holnap a színpadon. Vajon idén is ők lesznek a legjobbak? Döntsék el Önök!

Április 10., szerda, 17.00 óra
A magyarkanizsai Gondolat-Jel
Társulat bemutatja:

FORGÁCH ANDRÁS – JEAN COCTEAU:
VÁSOTT KÖLYKÖK (80')
játék szünet nélkül

Szereplők:

Elisabeth – Ábrahám Gréta
Paul – Katona Gábor
Gerard – Kovács Tamás
Agathe/Dargelos – Antóci Dorottya
Michael – Muhi László
Mama/Mairette – Bicskei Kata

A rendező munkatársai:

Díszlet és jelmez: Gömöri Éva
Zene: Sergei Kleyn
Technikai munkatárs: Rumenyákovity
Melinda

Rendező: Oláh Tamás

Az előadásról:

Gyermekek. Magukra hagyatva egy montmartre-i garzonlakásban. Az ártatlanság makulátlan káoszában. Egy emlékekből és vágyálmokból épített mikrokozmoszban, ahol a felnőtt értelem egyetemes törvényszerűségei érvényüket veszítik. A tudaton túli (alatti vagy éppen feletti) világ ez, ahol nincsenek korlátok vagy gátak. Nincs szégyen. Mindent legitimál a szeszélyes gyermeki logika. Minden csak a Nagy Játék része. De vajon meddig tartható fenn egy efféle zárt univerzum érinthetlensége? Meddig odázható el, hogy a külvilág szelleme felsértse e szent örület szövődékét?

Jean Cocteau az emberi lélek könyörtelen ábrázolása által ösztönözte a modern színházat a klasszikus tragédia feltámasztására. 1929-ben mindössze három hét alatt írta meg egyik legértékesebb művét, a *Rettenetes szerekek/Vásott kölykök/Veszedelemes Éden* címmel magyarra fordított *Enfants terribles*-t. Forgách András közel háromnegyed évszázaddal később formálta drámává e kivételes kisregényt, amely most a magyarkanizsaiak kamaraelőadásának alapjául szolgál.

Az előadás 12 éven aluliaknak nem ajánlott!

Április 10., szerda, 20.00 óra
A topolyai Mara Amatőr Színház bemutatja:

EÖRSI ISTVÁN:
 SÍRKŐ ÉS KAKAÓ (85')
abszurd komitragédia

Szereplők:

Öregasszony – Sörfőző Károly
 Piti – Kocsis Tamás, Török Arnold,
 Turuc Andor
 Pitiné – Ejzler Elvira, Karikás Ildikó,
 Petrás Gizella, Stefanov Frida,
 Szabó Erika
 Orvos – Rózsa Szabina
 Postás – Bogárdi Zsolt
 Rendőrnő – Vörös Emese

A rendező munkatársai:

Rendezőasszisztens, fény, hang: Farkas Ivona

Rendező: Kálló Béla

Az előadásról:

A darab a zsarnokság mindent átfogó hatalmáról, az elnyomottak szolgává zülléséről, a lázadások kilátástalanságáról, az emberi együttélés képtelenségéről (valamint a túlélés bájáról) szól.

Az előadás 12 éven aluliaknak nem ajánlott!

A szerzőről:

Eörsi István, eredeti nevén Schleiffer Ede (Budapest, 1931. június 16. – Budapest, 2005. október 13.) Kossuth- és József Attila-díjas író, költő, műfordító, publicista. Fiatalon sztálinista nézeteket vallott, s Sztálin halála alkalmából dicsőítő verset is írt. 1953-tól már reformer gondolkodású lett, Nagy Imre követője volt. Az 1956-os forradalomban aktívan részt vett, főként újságírói tevékenységével. 1956 decemberében nyolc év börtönre ítélték, de 1960. augusztus 20-án amnesztiát kapott. 1967-ig főképp fordításokból élt, ám ekkortól az *Élet és Irodalom*-nál szerződést kapott. 1977–1982-ig a kaposvári Csiky Gergely Színház dramaturgja volt, de ellenzéki magatartása miatt elbocsátották. Attól kezdve szabad foglalkozású író volt. 1983–1986 között Nyugat-Berlinben élt. 1989-ben visszatért Kaposvárra. A rendszerváltást követően az SZDSZ tagja volt 2004-ig, amikor a párt politikája elleni tiltakozásból kilépett. Az *Élet és Irodalom*, a *Beszélő* és a *Magyar Narancs* című újságok rendszeres szerzője volt.

Díjai:

- 1952: József Attila-díj
- 1983: Frankfurter Autorenstiftung-díj
- 1988: osztrák műfordítói díj
- 1989: Déry Tibor-díj
- 1990: Színikritikusok Díja
- 1991: a Magyar Köztársaság Aranykoszorúval Díszített Csillagrendje
- 1993: Parnasszus-különdíj
- 1993: Gyermekkönyvek Nemzetközi Tanácsának (IBBY) különdíja
- 1996: Soros Alapítvány életmű-díj
- 2005: Kossuth-díj

